

[Kjær Rasmussen.]

som på andre områder, når man pålægger erhvervslivet en eller anden form for afgift. Det er altid forbrugerne, der kommer til at betale i den sidste ende. Virksomhederne skal som sagt nok få sig dækket ind.

Vi synes, at vores eget finansieringsforslag er meget bedre. Vi har foreslået indgreb over for skattesnyderiet, vi har foreslået en fjernelse af militærudgifterne — det vil hr. Morten Lange også være med til, det ved jeg — vi har foreslået en reduktion af afskrivningsfordelene. Det er sådanne ting, vi skal have fat i. Det, vi i virkeligheden skal have fat i, er total ændring af dette samfunds udgiftsrækkefølge. Vi må undlade at stemme vedrørende ændringsforslag nr. 7.

Nu foreslår socialdemokratiet, at der bliver nedsat et udvalg vedrørende finansieringsformerne, og hr. Knud Nielsen gentog det her i dag fra talerstolen. Om et sådant forslag er der, efter hvad vi erfarer, ikke så forfærdelig stor uenighed, og vi vil da også gerne støtte tanken om, at der bliver nedsat et sådant udvalg, for vi er næsten sikre på, at det vil finde frem til, at der må søses af de samme kilder, som vi nu har talt om i over et år. Vi håber for øvrigt, når og hvis udvalget bliver nedsat, at man vil lade både lønmodtagere og studerende være repræsenteret i undersøgelsesudvalget.

Det, man vil, er, at man nu vil indføre nogle nye principper; vi går imod disse principper, og derfor vil vi gå imod lovforslaget, når det kommer til tredje behandling.

I øvrigt må jeg sige, at vi i høj grad savner det forslag, som VS har haft liggende i udvalget, et forslag, som blev fremsat på samme tid, som ministerens lovforslag blev førstebehandlet. Vi synes, der i dette forslag er nogle meget, meget konstruktive tanker, som udvalget i alt, alt for ringe grad har turdet tage stilling til. Netop fordi man ikke vil beskæftige sig seriøst med VS' forslag, må vi bare endnu en gang konstatere den afgrund, der er mellem ideen på den ene side og virkeligheden på den anden side, mellem partiernes idéprogrammer og partiernes

arbejdsprogrammer. Det er en afgrund, som man nødvendigvis må opretholde, så længe man accepterer den nu eksisterende udgiftsfordeling i samfundet. Lige så længe man gør det, lige så længe vil man have denne kløft mellem ideen på den ene side og det, man kunne kalde for virkeligheden, på den anden.

Hanne Reintoft: Som allerede nævnt ved første behandling er der ingen progressive mennesker, bestemt heller ikke studenterne som helhed, der kan være tilfreds med det foreliggende lovforslag om uddannelsesstøtte. Man skulle have troet, at studenterne og andre uddannelsessøgendes aktive og stadig klarere og mere markerede enige understregning dels af fremgangsmåde, dels af behov kunne have fået en positiv indflydelse på VKR-partiernes udvalgsarbejde, men i stedet for ser man af betænkningen kun det sædvanlige, nemlig at regeringspartierne folkevalgte lukker af for strømninger og bevægelser i de befolkningsgrupper, hvis tarv de faktisk er sat til at varetage.

Det er gang på gang påvist, at der i vores uddannelse er stærke geografiske uligheder, og jeg forstår slet ikke, at fru Grethe Philip i dag kunne nævne, at de geografiske forskelligheder ikke betyder noget; der foreligger jo ganske klare statistikker for det modsatte. Der er også stærke sociale uligheder ensidigt klassebestemt, for kvindernes vedkommende med et særlig stærkt udsving. Det fremgår ikke på nogen måde af betænkningen, at udvalget virkelig har forsøgt at komme til bunds i disse alvorlige problemer, hvis løsning faktisk bliver nøglen til hele uddannelsesstøttens løsning, fordi den fulde og forsvarlige totalstøtte under uddannelse, som VS har talt om, først kan pålægges den arbejdende og producerende befolkning som fælles udgift den dag, adgangen til uddannelserne er helt fælles for alle befolkningslag.

Jeg har noteret mig mindretallets betænkelighed ved, at man ikke i betydelig grad øger støtten i 8.-9. skoleår og de nærmeste